

на Абдулъ Хамида—било сковано . . . Дебелата халка
отъ прангата на изполина се забила въ влажния подъ
на полиса, чоплила, ровила и издълбала отвѣрствие,
колкото за да се провратъ една рунтава ржка, една
чорлава глава . . . Па тъкмо посрѣдъ нощъ, когато и
злото, и доброто спатъ, тая рунтава ржка, тази чор-
лава глава се промъкватъ и като хиена се промъкватъ
като хиена се впиватъ въ слабинитѣ на бѣдния за-
дрѣмалъ Имерекъ . . . „Кажѣ бре, що си рекалъ на
инстиндакотъ?“ — „Оле . . . нищо . . . море, Бога ми,
нищо . . . милостъ бре—си Християнъ бре! завайкалъ
се клетия Имерекъ. — „Чуешъ! Ше ти стрѣгнемъ
сърдцето, као що копице изъ майка! Язъ сумъ Ма-
кедония, сама наша майка Македония! Да ме чуешъ:
на поганцитѣ ни гъкъ ни мъкъ! Язъ сумъ Гавазотъ!“

Въ послѣдния си затворнишки день Гавазовъ не
расклатилъ нѣкакъвъ си стѣлбъ, като Самсона, ала
подигралъ се поразително съ всѣкакъвъ стѣлбъ на
прогнилата турска мощъ. Изваденъ билъ и той за прѣвъ
пжтъ на катилска работа. Били му отдали приличната
честь: поставили да го пазятъ троица заптии. И въ
единъ тихъ часъ мълчаливиятъ и намусенъ арестан-
тинъ се обърналъ къмъ едного отъ стражаритѣ, па
неочаквано тѣй изревалъ върху му, щото тоя треп-
налъ и си прѣдалъ пушката, па Гавазовъ я поелъ и
— настрѣхналъ свѣта цѣлъ . . . Но изполинтъ-аре-
стантъ се изсмѣлъ отъ все душа: „кахпеоли! Незна-
ешъ, защо си келешъ? Да си го имашъ обица на ухо;
Гавазотъ си не плювнува“, — рекалъ и му втикнулъ
пакъ пушката въ ржка, па до обѣдъ работилъ той
като „кюле“, ала послѣ сѣкашъ земята го погълнала
липсалъ ведно съ едно заптие . . .

Погълнала тогасъ Гавазова не земята, а тъмния
таванъ надъ учителската стая на Чемкова въ Битоля!“ —

. . . Младий друже или дружке, що сте кичили
тѣй мило читалището на чорбаджийски Калоперъ,
хвала ви!